

Evaluering af studietur til Manchester og London 1.-3. Marts 2010

Deltagere: Museumsleder Ole Puggaard
Museumsinspektør Brian Wiborg
Formidlingsinspektør David Holt Olsen

Indholdsfortegnelse:

1.	Nye formidlingsformer	1
2.	Udstillingsteknik	4
3.	Afrunding	13

På turen besøgte vi Museum of Science & Industry (MOSI), People's History Museum, Imperial War Museum North, Manchester Art Gallery, John Rylands Library, Science Museum, Natural History Museum, Victoria & Albert og Tate Modern.

Rapporten er todelt, da fokus både var på nye formidlingsformer og udstillingsteknik. Hovedformålet var dog at besøge MOSI i Manchester, som i samarbejde med School of Computing, Science and Engineering på The University of Salford har udviklet formidlingssystemet Mi-Guide.

1. Nye formidlingsformer

På MOSI mødtes vi med museumsinspektør Pauline Webb og Professor i telekommunikation ved Salford University Nigel Linge. De havde brugt Dell-PDA'ere og RFID-stregkoder til at skabe en ny form for formidling i MOSI's udstilling om kommunikation. Projektet var et 4-års udviklingsprojekt under universitetet. Informationerne lå på en website, som RFID-taggen linkede til via WiFi. Med en PDA, som øverst var udstyret med en RFID-reader, scannede man en tag på en montre/genstand/udstilling, hvorefter man fik 3-4 forskellige muligheder for at få uddybende information. Det var typisk en generel orientering, lokalhistorisk perspektiv og tekniske data. Formen var audioklip, hvor man på skærmen kunne se, hvor lang tid klippet varede, og kunne klikke tilbage i menuen, hvis man ville høre noget andet. Oversigten over tidsforbruget var tilføjet, fordi brugerundersøgelser havde vist, at gæsten ville vide, hvor lang tid et klip tager, før man bestemmer sig for, om man vil høre det.

Systemet fungerede overordnet set godt med en overskuelig brugerflade, som man hurtigt lærte at navigere rundt i samt lydclip af tilpas længde (fra 30-45 sekunder).

Professor Nigel Linge viser museumsinspektør Brian Wiborg, hvordan systemet fungerer.

Der var dog praktiske problemer med at få gæster til at bruge systemet, hvilket kom frem i diskussionen med Nigel og Pauline. Først og fremmest var der en række forhold omkring vedligehold og udlevering af

en PDA: Personalet skal uddannes til at have med moderne kommunikationsteknologi at gøre, en PDA skal lades op, personalet skal sætte gæsten ind i, hvordan teknikken fungerer, gæsten skal aflevere et kreditkort eller kørekort for at være sikker på, at museet får sin PDA retur og gæsten skal lige vænne sig til at have ny teknik mellem hænderne.

2D-stregkoder

Alle disse praktiske forbehold har ført til, at MOSI's næste projekt, som bliver igangsat i sommeren 2010, eliminerer PDA'en, men vil integrere funktionaliteten derfra i folks egne mobiltelefoner. Istedet for RFID-tags vil man bruge 2D-stregkoder. Disse vil linke til et website, som giver mobiltelefonindehaveren adgang til samme oplysninger, som før blev sendt til PDA'en. Det eneste det kræver af gæsten er, at han/hun henter det gratis program neoreader ned på mobilen samt naturligvis netadgang. Sidstnævnte må regnes som en selvfølge inden for de nærmeste 1-2 år, hvilket Nigel også gav udtryk for.

Løsningen med 2D-stregkoder ville også passe bedre til Industrimuseet, hvorfor det ville være naturligt, at tilpasse vores projekt, så det drager nytte af, og bygger ovenpå, MOSI's erfaringer.

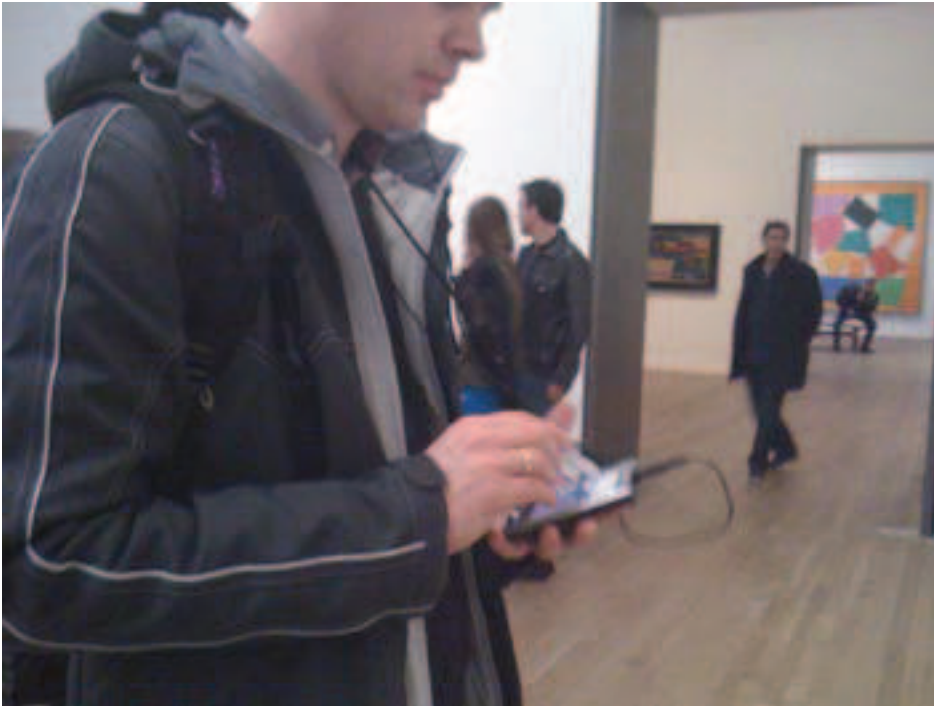
En yderligere tilføjelse er, at systemet formodentlig ville passe bedre ind i Industrimuseets miljøudstillinger. På MOSI var projektet placeret i en traditionel montreurstilling, som i forvejen var udstyret med plancher, bannere og skilte, hvorved mængden af tekst og audioklip tilsammen blev relativt stor. I vores tekstfattige miljøudstillinger ville projektet passe bedre ind.

Tate Modern

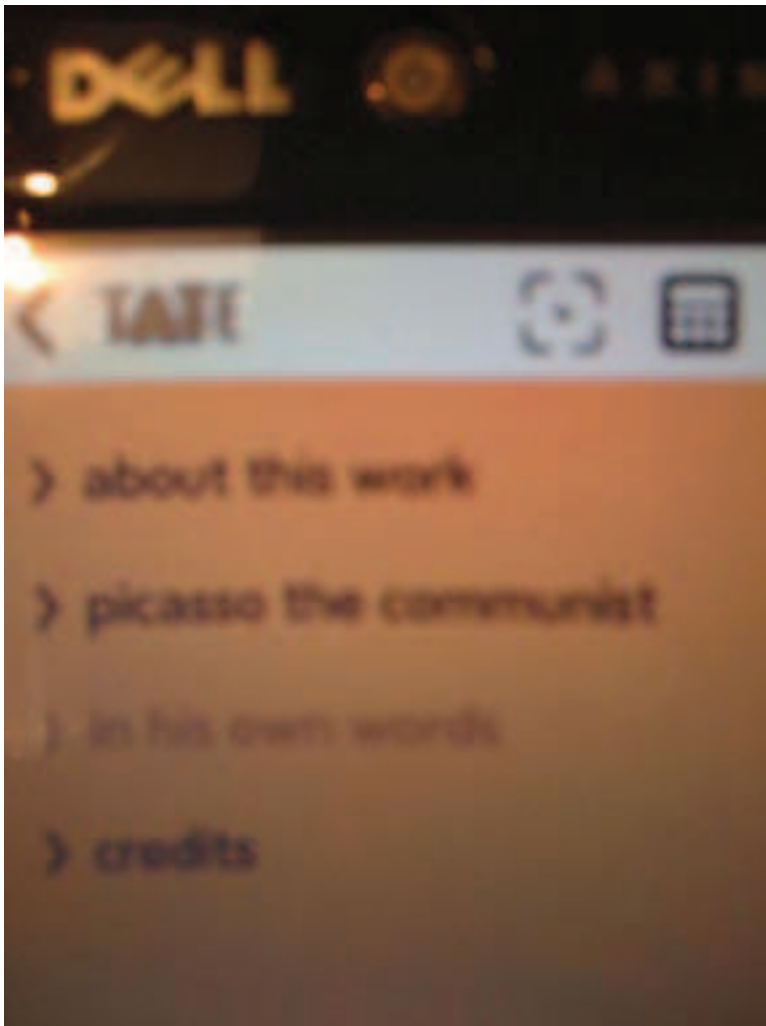
Ud fra et formidlingsmæssigt perspektiv var næste interessante besøg Tate Modern. Her brugte man et lidt ældre system, også med Dell-PDA'er, men hvor hele indholdet lå på selve PDA'en. Man skulle således ikke scanne malerierne, men indtaste et nummer, som stod på maleriet, og derved fik man mulighed for at vælge mellem forskellige fortællinger om kunstneren, fortolkninger af maleriet samt både billede og videomateriale. Brugerfladen var simpel at finde ud af, og efter en 20-30 sekunders introduktion ved udleveringen var vi i gang.

Her fik man udleveret PDA'en og fik instruktion.

Udstyret prøves af.

Billede af brugerfladen hvor man oftest havde 3-4 valgmuligheder.

Systemet fungerede tilfredsstillende og var en god tilføjelse i forhold til den traditionelle formidling. Ulem-
pen var, at det blev en udpræget individuel oplevelse at gå rundt med høretelefoner på. Ligeledes havde
systemet samme praktiske udfordringer som hos MOSI.

Forskelle

Den overordnede forskel mellem de to systemer var, at teknologien på MOSI var længere fremme end på Tate Modern, mens indholdet på Tate var længere fremme end på MOSI. Begge teknologier var dog forældede i forhold til de løsninger vi tænker på, hvilket Professor Nigel Linge heller ikke lagde skjul på var den direkte anledning til deres arbejde med 2D-stregkoder. Som et helt håndgribeligt faktum på, hvor hurtigt teknologi forældes, kan det nævnes, at Dell ikke længere laver den PDA, som begge museer gør brug af. Dette forældelsesproblem vil man eliminere, hvis man lader gæsten bruge sin egen mobiltelefon. Gæsten opdaterer så at sige selv sit udstyr og er desuden vant til og fortrolig med sin egen mobiltelefon.

På indholdssiden må man sige, at formen var lødige og objektiv, men det kunne gøres mere interessant. Mest spændende var indholdet på Tate Modern, hvor man eksempelvis kunne vælge mellem videomateriale, hvor kunstnerne selv optrådte, kunstnerens yndlingsmusik samt klip med almindelige menneskers subjektive forhold til kunsten. Dette sidstnævnte gav en holdningspræget tilgang til malerierne, som fungerede meget inddragende.

iPhone-applikationer

Tate Modern eksperimenterer også med iPhone-applikationer (ligesom Louvre har lavet én), som man kan hente ned inden besøget. Dette havde vi gjort, men den fungerede ikke så overbevisende. Applikationen var til en særudstilling af Miroslaw Balka, men bidrog ikke ud over en kort introduktion, som ellers kunne læses på en planche i udstillingen, med videre oplysninger. Desuden lider denne form for formidling under, at den ikke er bundet op på udstillingen. For så vidt kunne man sidde derhjemme og se den igennem, mens de andre nævnte teknologier mere direkte opfordrer brugeren til at udforske og bevæge sig aktivt rundt i udstillingen. Teknologien skal, efter vores mening, helst ikke flytte museet ud i det digitale, men supplere og lægge lag til selve museumsoplevelsen.

Overordnede forbehold

Desuden er der det overordnede forbehold, at man ikke kunne interagere i nogle af formidlingsformerne. Det var énvejskommunikation. Ganske vist med forskellige valgmuligheder, men stadig énvejskommunikation. Fremtidens brugere vil helt sikkert se interaktionen som et imperativ for ordentlig formidling, da interaktion er grundstenen for en bred vifte af de digitale medier, som vi kender i dag: facebook, wikipedia, blogs, twitter for nu blot at nævne nogle få.

2. Udstillingsteknik

Turens øvrige besøg handlede ikke konkret om nye digitale formidlingsformer, men lige så meget om generel inspiration til nye udstillingsteknikker, farvevalg, grafisk opsætning osv.

Imperial War Museum, som er nyere tegnet af Daniel Liebeskind og bygget i 2001, bød på en særudstilling med nogle flotte bagbelyste billeder. Ligeledes kunne man kommentere på udstillingen på en enkelt og fiks måde: Der var et rundt bord inde i midten af et rundt rum, hvor der hang små sedler med museets logo på. Her kunne man skrive sin kommentar og hænge den op på væggen med magnetter.

Orange var en populær farve på mange museer. Generelt var museerne meget eksperimenterende i forhold til farvevalg med mange stærke pangfarver. Til venstre ses et bagbelyst fotografi.

Desuden viste museet de personlige krigshistorier på en smart måde: Man havde lavet lange rækker af høje arkivskabe, hvor nogle var trukket ud, andre var inde, og der var sat billeder på at forskellige personer, der havde været i krig. I de skuffer, der kunne trækkes ud, var der arrangeret miniudstillinger med 2-3 personlige effekter. Dette kunne muligvis overføres til en udstilling om arbejdererindringer.

Arkivskabe med krigserindringer. For enden af skabene var opsat spejle, hvilket gav en fin effekt.

People's History Museum var interessant, da det dels var helt nyåbnet i marts 2010, dels fordi historien

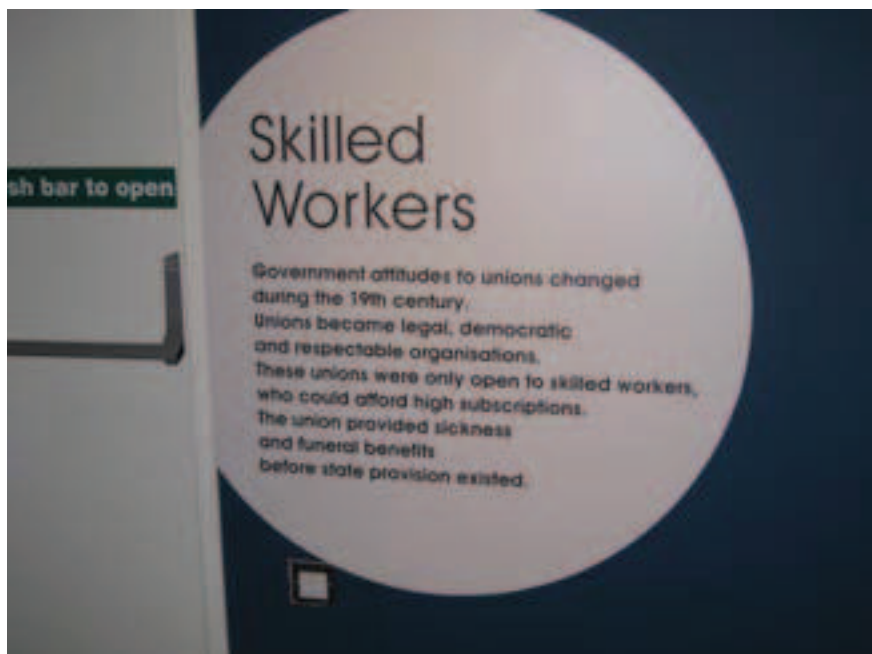
her blev fortalt med en klar holdning: Det kredsede om, at ideer er værd at kæmpe for og at demokrati ikke kommer af sig selv. Udgangspunktet var den britiske arbejderbevægelse. Man gjorde sig derfor ikke nogle illusioner om at fortælle totalhistorien eller den objektive historie, hvilket var ganske forfriskende. Om man så ellers var enig eller ej.

Alternativ tidslinje hvor forskellige historiske hændelser forudsætter hinanden og er forbundet via streger. Dette var forstørret op til at fylde fra stueetage til 2. sal.

Der var smæk på farverne, teksten var brudt op i små stykker, udstillingen var fyldt med låger og skabe, som man skulle åbne for at kigge ind. Her bruges en museumsinspektør som kontrast til den farverige udstilling.

Meta- eller rammeteksten var meget kort og indsat i karakteristiske hvide cirkler.

Intermezzo i udstillingen hvor man kunne prøve hatte og se sig selv i spejlet.

Vindue ind til konserveringen, som på den måde integreres i udstillingen. På computeren kunne man gennem et mikroskop se, hvordan forskellige materialer ser ud.

En smart ting, som vi desværre ikke fik taget billeder af, var, at deres touch screens havde to skærme. En for neden, som man trykkede på, og en for oven så de bagvedstående også kunne følge med.

MOSI var interessant, da de dels delte emneområde med os, ligesom de delte grundvilkår: Deres udstillinger var også spredt rundt i forskellige bygninger. I skiltningen gjorde man brug af meget stærke farver, som det kan ses i nedenstående.

Farven på skiltet flugter med farven på bygningen på grundplanen underneden.

Princippet med at opdele efter farver gjorde sig også gældende i de konkrete udstillinger. Her en oversigt over deres "Power Hall", hvor dampmotorer, forbrændingsmotorer, lokomotiver mv. har fået hver deres farve.

Kort over udbredelsen af kraftmaskiner i Manchester 1894-1972. Et lignende kort med brug af billeder som konkretiseringer kunne tænkes brugt ved museumsgaden om udbredelsen af detailhandel.

MOSI havde glasruder i deres magasiner, så man kunne se ind på de genstande, som ikke var opstillet i udstillingerne. Samtidig gjorde de på skilte opmærksom på, hvad de samlede ind og hvorfor.

Science Museum i London var så stort, at det var umuligt at nå hele vejen rundt. Vi nåede dog et godt stykke rundt, og hvor fortællingen om dampmaskinen og industrialiseringens betydning var fortalt ret fragmentarisk på MOSI, så var der på Science Museum muligheden for at orientere sig kronologisk langs siderne af udstillingen, mens man kunne fordybe sig i de enkelte genstande inde i midten af udstillingen. Den faste udstilling var nok lidt gammeldags, men det fungerede faktisk ok.

Model af maskinfabrik hvor man ser det komplicerede system af drivremme.

Raritetskabinet eller genialt? Hverdagslivet vist gennem et enormt opbud af forbrugsgenstande. Der var tre sådanne monter, der hvert årti.

En særudstilling om plastik, hvor væggene naturligvis var lavet af samme materiale og udstillingsteksterne trykt derpå.

Plastikgenstande hængende ned fra loftet.

Vi gik en meget hurtig tur gennem Natural History Museum, hvorefter vi gik over gaden til Victoria & Albert for at se deres særudstilling om digital kunst.

Her vakte de installationer begejstring, hvor man selv kunne deltage og interagere med udstillingen.

Her blæser man pollen af en mælkebøtte.

Der sparkes til virtuelle blade fra et virtuelt træ.

Yderligere var der en installation, hvor man kunne lade sig videofilme, og bagefter kom man op på en kæmpe skærm sammen med en masse andre, hvor klippet så kørte i x-antal minutter (dette er der videofilm af). Umiddelbart er disse former for installationer svære at overføre direkte til et kulturhistorisk museum, men sidstnævnte installation kunne godt fungere i vores nye info-rum for enden af tidslinjen, som et symbol på den individualisering, der er foregået gennem de senere år. Eller man kunne, i stedet for at sparke til blade, sparke dele af en dampmaskine på plads med fødderne (jf runestenen på Randers Kulturhistoriske Museum).

Afrunding

Inden for nye formidlingsformer bød turen på en kærkommen lejlighed til rent faktisk at prøve udstyret af, og ved selvsyn finde ud af, at det fungerede. Om det så fungerede optimalt var næste spørgsmål. Der er plads til forbedringer, og Nigel og Pauline understregede også, at de så Mi-Guide projektet som "work in progress". Hvis man virkelig vil satse på nye formidlingsformer må man konstant tilpasse projektet brugergruppernes vurderinger samt den tekniske udvikling generelt. At vi på denne måde kan bygge ovenpå de erfaringer et af frontløbermuseerne har gjort sig, har været et særdeles positivt output af turen. Ligeledes har Nigel lovet at stille brugerundersøgelser og konferencerapporter til rådighed for os.

På Tate Modern så vi, at selvom systemet havde 2-3 år på bagen, så var der faktisk mange der gjorde brug af det.

Udstillingsteknisk bød turen ikke på den store revolutionerende ide, men til gengæld på mange afgrænsede ideer i forhold til grafisk opsætning, belysning, digital kunst, skilte og en generel åbenhed i forhold til museets forskellige funktioner: Glasruder ind til magasiner og konservering og tydeliggørelse af indsamlingsprincipper. Desuden var museerne meget eksperimenterende med stærke pangfarver i både udstillinger og cafeer.